

MODERNÉ ROMÁNY

OLÍVIA SWEET

The book cover features a central illustration of a character with a white rabbit mask that has glowing red eyes. The character is dressed in a formal black suit with a white shirt and a red tie. They are standing against a dark background with swirling, ethereal purple and pink smoke or energy around them. The title 'KLIENT' is written in large, white, outlined letters at the bottom.

KLIENT

KED KLIENT VIE PRIVELA,
STÁVA SA HROZBOU

OLÍVIA SWEET

KLIENT

KLIENT

I. vydanie

Copyright © 2025 Olívia Sweet

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 78. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Zuzi Maat

Sadzba: Branislav Hudák

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 180 - 4

OLÍVIA SWEET

KLIENT

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Olívia Sweet 2025

moderné romány

Tento príbeh je fikcia.

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu autora.

Prológ

Vošiel dovnútra.

Najprv iba bez pohybu načúvala, či zvuk zatvorenia dvier na chodbe bytu skutočne zaznel, alebo ho s obavou očakávala tak dlho, až si ho jej myseľ sama vytvorila.

Scenár nasledujúcich sekúnd sa odohral podobne ako toľkokrát predtým. Najprv sa rozľahlo ticho. Zrejme sa krátko rozliadol po byte, možno nakukol do tmavej obývačky. Zatiaľ sa však nerozhodol kam sa vyberie, inak by ho v hlbokom mlčaní bytu určite počula kráčať. Neprestala sa sústrediť, ani keď vstávala z postele.

Príchod cudzinca pre ňu zakaždým znamenal okamih, keď jej zmysly začínali dosahovať najvyššiu koncentráciu.“

Nedýchala.

Ľadové, spotené dlane niekoľkokrát zovrela a uvoľnila. Nakoniec sa iba napriamila. Snád jej pevný postoj tela navráti časť odvahy, ktorú strácala.

Ani po prvý raz nebola taká roztrasená ako dnes, dobre si ešte na svoju prvú skúsenosť spomínala. S každou novou schôdzkou si pripadala stále nepokojnejšia, napätejšia

a rozháranejšia, hoci by čakala, že jej skúsenosti prinesú viac rozvahy.

Postupom času zábrany opadnú – tak jej to sľubovali.

A opadne aj neistota.

Tak znela dohoda.

Vnútorne barikády sú vraj príčinou nervozity, ktorej sa ani dnes večer nedokázala striasť. Aj tak však čoraz častejšie uvažovala, či reči o rozpore medzi mravnými zásadami a povinnosťou nie sú len výmyslom — alebo sa jednoducho netýkajú jej.

Pravidlá morálky ju nezbavovali.

Tie nespôsobovali jej strach.

Necítila záväzok naplňať čiesi nelogické očakávania.

Nerozumela im.

Nerozumela, prečo by mala.

Zrejme sa celkom netriaľala do predstavy o slušnosti, čo ktosi raz dávno sformuloval či ustanovil. Toto nebol ten rozpor, ktorý v nej vzbudzoval úzkosť. V hlave jej svišťali otázky celkom iného druhu. Otázky ju zasiahli so striktnou naliehavosťou, až sa jej dych stal plytkým a zrýchleným.

Bude na ňu brat' ohľ'ad?

Očakáva naplnenie nejakých podivných predstáv?

Nebude sa príliš potiť?

Bude triezvy?

Musí byť.

Tak znela dohoda.

Bude jej klásť otázky navyše?

Je to jeden z tých, čo sa potrebujú vyrozprávať?

A zdrží sa dlho?

Stuhla, pretože v prázdne za dverami zaznelo tiché odkašľanie. Prameň vlasov jej sklúzol cez nahé plece, keď naposledy zatlačila ramená dozadu. Navlhčila si pery a posadila sa na okraj postele.

V posledných okamihoch čakania jej nepokoj vyvrcholil, lenže vzápätí, akoby lusknutím prstov, náhle opadol. Nič viac nešlo zvrátiť. Spolu so zaklopaním na dvere sa v nej rozľahol pocit uvoľnenia.

„Ďalej,“ zaštebotala.

Nevstúpil.

Len nepochopiteľne otvoril dvere, čím vytvoril úzku škáru, no sám zostal skrytý v ich tieni. Zbadala jeho tmavú siluetu. Možno by ho znova vyzvala, aby vošiel, no predbehol ju.

„Prosím, otoč sa,“ povedal.

Kútikom oka si prezrela obrys jeho postavy a mimovoľne sa pokúsila uhádnuť jeho vek. Hlas znel pomerne mlado. Z nejasného tieňa, ktorý sa črtal v nočnej tme pri dverách, sotva mohla vyčítať viac.

Jeho požiadavka nebola ničím zvláštna. Zrejme netúžil po tom, aby raz v budúcnosti poznala jeho tvár. Nieкого zväzuje pocit hanby, iného obavy o postavenie, rodinu. Iný dospeje k záveru, že pod rúskom anonymity neporuší žiadnu z morálnych zásad.

Zlé tušenie beztak pretrvávalo.

Keby jej chcel ublížiť, dozvedel by sa o tom niekto?

Akékoľvek riziko malo byť vylúčené. Nepustili by za ňou klienta, ktorého najprv poriadne nepreverili.

Tak znela dohoda.

„Mám sa otočiť?“ zanôtila so snahou zniet' prívetivo. Všímla si, ako neprimerane vysoko zarezonoval tón jej hlasu.

„Áno,“ zopakoval. „Prosím.“

Spravila, čo žiadala.

Vlasy si prehodila dozadu. Ostala sedieť na okraji posteľe napätá, iba tvár odvrátila k oknu. Nepokoj sa navracal, keď vnímala, ako na koberec dopadajú jeho mäkké kroky. Končekmi prstov jej prešiel po odhalenom ramene. Pokračoval cez lakeť a do ruky jej vložil kúsok mäkkej látky.

„Zaviaž si oči,“ pokynul.

„Som diskrétna,“ stisla ju v ruke.

„Nie. Chcem to tak.“

Rozčúlenie nedala najavo. Hoci nemohol vidieť jej odvrátenú tvár, na perách vymodelovala úsmev.

„Ako povieš,“ previazala si oči šatkou.

„Neobávaj sa. Po celý čas budeš cítiť iba moje ruky,“ uistil ju, akoby prečítal jej strachy. Kľakol si na posteľ a matrac poklesol. Jednou dlaňou jej spočinul na ramene, druhou jej zľahka obopol driek – tak nežne, že jeho dotyk prezrádzalo len teplo prenikajúce cez tenkú košielku.

„To je v poriadku. Nechceš, aby som poznala tvoju tvár. Však?“

„Presne tak.“

Verila mu. Musela mu veriť.

„Robíš to často?“ opýtal sa.

„Dnes prvýkrát.“

„O tom nepochybujem. Asi preto sa mi zdáš nervózna.“

Irónia v jeho hlase ňou nepríjemne pohla. Nemohla pôsobiť nervózne a ani nepôsobila. Svoj nepokoj dokázala za každým precízne utajiť. Pred svetom, pred klientmi i pred vlastným svedomím. Navyše, obom muselo byť jasné, že klame.

Práve preto vyznelo neprístojne, keď na jej lož skryto upozornil.

A vôbec. Prečo by sa jej mal vypytovať? Provokoval?

On bol predsa ten, kto si schovával tvár. Fakt si myslel, že má nárok očakávať od nej úprimnosť?

Robíš to často?

Debil.

Čím dlhšie si v záhyboch mysle prevaľovala tón jeho hlasu, tým istejšia si začínala byť, že sa nemýlila. Pripadal jej mladý, takže možno šlo o študenta. Jeho nejasné a pridlhé mlčanie na ňu doliehalo čoraz otupujúcejšie.

Pri každej jednej schôdzke využívala overenú taktiku. Vsugerovala si, že ide len o náhodnú známosť. Mohla predsa stretnúť cudzinca, keď si večer vyrazila s kamoškou. Stáva sa to. Mohlo sa to stať napríklad aj dnes. Možno si len boli navzájom sympatickí. Niečo popili, úprimnosť prerástla v dôverné priznania a pocit horúcej intímnosti. Potom šli na vec. Stačilo tomu iba uveriť. Stačilo na niekoľko minút prepnúť mozog do iného programu, aby doká-

zala bez ujmy prežiť zopár neverejných okamihov cudzej chladnej blízkosti.

A hlavne rýchlo.

Z miery ju vyvádžali zdvorilostné rozhovory typu *Robíš to často?* v situáciách, ktoré nemali so zdvorilosťou nič spoločné. Rozvláčne reči ju stresovali a musela si ustrážiť sebakontrolu.

Tak znela dohoda.

Podľa pohybu jeho dlaní po jej tele a nadvihnutia matracu vycítila, že sa k nej cudzinec ešte viac priblížil.

„Mám pocit, že ťa poznám,“ vydýchol jej do ucha.

„Chodíš tu do školy?“ vyletelo z nej.

Ihneď si uvedomila, že tára zbytočne. Z jeho strany to určite musel byť len výstrel do prázdna. Používala výrazný mejkap, ukrývala sa za dlhými vlasmi. Dávala si predsa záležať na tom, aby nepôsobila povedome. Navyše jej dnes polovicu tváre zakrývala šatka.

„Možno...“ odvetil.

„Je to jedno,“ uzavrela. Rozhovor jej začínal byť nepríjemný. „Nezaplatil si si za reči, však?“

„Nie. To nie. Zaplatil som, máš pravdu. Znamená to, že si s tebou smiem robiť čokoľvek?“

„Záleží na tom, kde pre teba začína hranica významu slova *čokoľvek*. Jeho dlaň, ktorá dovtedy spočívala na jej ramene, na krátky okamih zmizla. Tmavou miestnosťou zaznelo tiché zašušťanie. Potom jej prstami skĺzol po nahom pleci, pokračoval cez predlaktie až k dlani a vložil jej do ruky niečo – kúsok papiera.

moderné romány

„Nepriznaj sa,“ povedal.

Výboj elektriny jej poštekľil kožu, keď sa jej prestal dotýkať. Tlmené kroky na koberci sa vzdŕaľovali. V prstoch zovrela bankovku.

Pootvorila ústa, no jej hlas už nemal komu patriť.

„Odišiel?“

Kapitola 1

„Je chladno.“

Nereagovala. Nemala odkiaľ poznať človeka, ktorý sa jej prihovárал spoza chrbta. Iba sa posunula ešte viac k okraju chodníka a v nočnej tme skúšala zazrieť svetlú meškajúceho autobusu.

„Slabo si sa obliekla,“ pokračoval ktosi zozadu. „Ochorieš na obličky. A vaječníky.“

Neobzrela sa. Podľa hlasu tipovala, že ide o ženu. Azda pri zastávke autobusu postávala tuláčka. Jej hlas znel staro a príliš opotrebovane.

„Počuješ?“ ozvalo sa znovu.

„Hej.“

„Nepamätám si, že by v marci bývalo také chladno,“ pokračovala tuláčka. „Ráno chvíľu snežilo. Keď ešte nevyšlo slnko. Videla si?“

Na mokrej ceste v diaľke sa zalesklo svetlo. Auto prefrčalo okolo zastávky a ulica opäť utíchla.

„Nemala by si nosiť také krátke tričká,“ rozhovorila sa tuláčka znovu. „Ak chceš mať deti. Chceš mať deti?“

Pomaly začínala ľutovať, že si nezavolala taxík. Budova internátu stála iba päť zastávok odtiaľto a autobus mal prísť každú chvíľu. Ak vynechá spoj, ďalší sa tu objaví najskôr o hodinu. Do krku ju pichali tenučké ihličky studeného dažďa.

„Chceš mať deti?“

Tvárila sa, že nepočúva. Dlane zaborila do hlbokých vreciek na mikine a špičkami tenisiek zabalansovala na samom okraji obrubníka.

„Ja mám dve deti,“ ošarpaný hlas opäť prehovoril. „Môj syn... Syn ma zavolať na večeru, ale nemám lístok, bojím sa ísť načierno. Bez lístka. Nemáš euro?“

„Nemám.“

„Ideš od chlapca?“

Motor autobusu prehlušil tuláčku. Kolesá začľapotali v mláke na zákrute a svetlá sa vrezali do nočnej tmy. Až keď už bezpečne stála v teple autobusu medzi sedadlami, zahľadela sa na siluetu ženy, čo naďalej čľapkala obrovskými topánkami v kaluži povedľa zastávky.

Vo vrecku stískala bankovku od cudzinca i šatku, ktorou mala iba pred chvíľou previazané oči. Hrialo ju, keď si do nej zamotala prsty.

K dažďu sa pridali studené poryvy vetra. Zo zastávky pobehla niekoľko metrov k internátom. Fajčiarska skupinka študentov postávala rovno pred schodmi, no nepristavila sa pri nich. Výťahom sa vyviezla na štvrté poschodie. Len čo za sebou zavrela dvere izby, konečne si vydýchla. Opadla z nej tréma i pohľady.

Dnešný večer mala skrátka za sebou. Skončil.

„Zhasni,“ zamrňčal nespokojný hlas. „Zhasni. Bože...“

„Ježiš. Andy. Prepáč. Nevedela som, že si tu.“

Telo pod perinou sa pomrvalo a pritlačilo sa k stene.

„Máš ráno seminár?“ zašepkala smerom k spiacej spolubývajúcej, no ostala stáť střípnutá pri dverách.

„Nie. Máme test,“ zašomral rozospatý hlások.

„Mrzí ma to. Budem potichu,“ zaševelila a po špičkách sa priplichtila ku svojej posteli. Na Andreu už ani nepozrela. V duchu si zanaďavala, že jej spolubývajúca musela prísť práve dnes večer. Andrea nikdy nechodievala na internát v nedeľu. Zázrak bol, ak sa tu objavila v utorok doobeda. Tak prečo práve dnes?

Oblečenie zhodila na podlahu. Poslepiačky ho nahmatala a prevesila cez svoju stoličku. Keď si na seba navliekla nočnú košeľu, z vnútorného vrečka tašky vyhrabala telefón. Svietil na ňom zmeškaný hovor od mamy.

Nenápadne zhasla displej a odtiahla sa do kúpeľne. Bolo už vyše pol jedenástej. Ak by v tme internátnej izby ešte cekla, Andrea by ju nabetón ubila encyklopédiou a s chladnokrvným úsmevom by opäť zaspala.

Až keď bola v bezpečí kúpeľne a obklopená úplným tichom, odhodlala sa zavolať späť.

„Eva?“ zaznelo z reproduktora.

„Volala si, mami?“ odvetila a usadila sa na okraj sprchového kúta.

„Hej, už si doma?“

„Som. Teraz som sa vrátila z roboty,“ uistila mamu.

„Mala som dnes večernú zmenu.“

„Povedala si, že po deviatej ti už smiem volať.“

„To hej, lenže museli sme ešte popratať okolo pokladní a rozniešť tovar. Bolo veľa ľudí. Až teraz som si zapla zvonenie. Deje sa niečo?“

„Nepáči sa mi, že chodíš domov tak neskoro,“ pokračoval ustarostený tón. „A ešte v takom meste. Videla som naposledy, aké indivíduá sa motajú po ulici. A okolo internátov, kde sú mladé študentky. A v noci...“

„Išla som taxíkom, mami. V pohode. Nemôžem za to, že máme otvorené do deviatej. Ja neurčujem otváracie hodiny.“

„Aj v nedeľu?“

„Aj v nedeľu.“

Mamino mlčanie trvalo dlhú chvíľu. Doteraz hovorila potichu. Eva si živo predstavila, ako sedí v tme na kuchynskej stoličke, len aby svojím telefonátom nezobudila celý dom.

Sama sa práve nachádzala v podobnej situácii. Aby nerozdráždila spolubývajúcu, utiahla sa ešte viac do rohu sprchového kúta.

„Aj u teba je všetko v pohode?“ opýtala sa Eva.

„Idem zajtra na pohovor,“ odvetila mama ešte tichšie.

„Kam?“

„Jedna firma ma zavolala. Montujú alarmy.“

„Mama, bože. Ty nevieš montovať alarmy. A netreba na to nejaké školenie?“

„Veď by ma to naučili,“ bránila sa. „Nezavolali by ma predsa na pohovor, keby to bolo také zložité. Dnes už všet-

ci robia všetko a firmám vyhovuje, ak si môžu zamestnanca zaškoliť.“

„Fakt tam pôjdeš?“ vzdychla Eva v rohu kúpeľne.

„Čo myslíš ty, Eva? Nezavolali by ma, ak by som tam nemala ísť. Však? Čo si myslíš? Nepozvali by ma len tak.“

„Neviem, mami. Tak to choď skúsiť. Len mi potom daj vedieť, ako si dopadla. A ak by to bol nejaký nezmysel, pokojne sa zdvihni a odíď, nie je to hanba. Všetci to tak robia. Nemusíš sa im nasilu zapáčiť.“

„Tak dobre. Spravím, ako si povedala,“ vydýchla mama s úľavou. „Otcovi nič nevrav. Až keď bude isté, že tú prácu mám.“

„Je doma? Otec,“ spýtala sa Eva.

„Spí. Prišiel dnes skoro. Hneď si šiel ľahnúť, preto šepkám.“

„Fajn, mami. Zajtra môžeš zavolať aj skôr. Mám školu do štvrtej a potom voľno. Musím končiť. Andrea už spí, nechcem ju budiť.“

„Tvoja spolubývajúca? Čo tam robí v nedeľu?“

„Vraj má test. Ktovie, či vôbec,“ dodala otrávene. „Ozvi sa, okej?“

„Drž mi palce.“

„Jasné. A choď spať.“

Odplichtila sa späť do postele. Skôr než zaľahla pod perinu, potichu vytiahla z vrečka mikiny peniaze od cudzinca a schovala ich do peňaženky.

Ihličky dažďa útočili aj ráno.

Dáždnik si so sebou nevzala. Vlasy zviazala do chvosta a sveter si pevnejšie obkrútila okolo pliec. Na sklo auta s tmavými fóliami, ktoré stálo kúsok od fakulty, zaklopala už pred chvíľou. Nepokojne prešľapovala v uličke parkoviska, než Erik konečne pootvoril dvere. Hlavu si ukrýval pred mrholením. Ostal sedieť vo vnútri, len zdvihol oči spod ofiny.

„Minútu,“ oznámil a znova zatvoril.

Vonku vládol chlad podivného marcového rána a navlhnutý sveter ju pri každom ľadovom závane roztriasol. Ticho zahrešila a rozkopla kôpku štrku pri kolese.

Svetlovlasé dievča vystúpilo z Erikovho auta a chvatne, so sklonenou hlavou, cupitalo do školy. Neobzrelo sa.

Erik otvoril dvere na mieste spolujazdca.

„Čau,“ prihovoric sa Eve, keď sa vsunula na predné sedadlo. Z peňaženky vytiahol bankovku a podal jej ju. „Za včerajšok.“

„Vrátim ti kľúč,“ povedala a siahla do vrečka.

„Nie. Nechaj si ho. Potrebujem, aby si šla na byt a upratala tam.“

„Nie som na rade.“

„To je jedno,“ odsekol. „Blanche bude celý týždeň preč. Treba tam spraviť poriadok.“

„A čo ja s tým? Zavolaj si upratovačku,“ zaštrngala kľúčmi vo vzduchu.

„Krista, Eva!“ Z peňaženky šikovne vybral ešte dvadsiatu. „Je to robota na pol hodiny. Skrátka tam povysávajú. A uprac ten svinčík v kúpeľni, však ty vieš. Aby to tam vyzeralo.“

S elegantným gestom vytiahla ďalšie peniaze z Erikových prstov.

„Samozrejme. Rada,“ zaštebotala. Než sa však stihla odobrať na odchod, jeho veľká dlaň jej dopadla na koleno a stisla ho.

„Štveš ma,“ zašomral. „Vieš to?“

„Tak to má byť,“ pokúsila sa v hlase zamaskovať prekvapenie. Nepustil ju, takže svoj úmysel vystúpiť z auta nateraz odložila.

„Od toho týpka včera. Dostala si niečo navyše?“

„Obliekol sa a zmizol. Ani neviem, kedy sa vyparil.“

„Vyzeral nóbl. Ak ti dal prachy, overím si to. Hraj férovo. A budem aj ja. Tak to chodí.“

„Bol to taký čudák. Celý vyplašený z toho, že ho spoznám. A stále čosi vykladal. Ani polhodinu sa nezdržal.“

„Fajn,“ uzavrel Erik. „Chod' von, zavolám ti.“

„Tento víkend so mnou nerátaj,“ upozornila ho. „Vravela som ti minulý piatok, že cestujem domov.“

„Pochopil som,“ nahol sa cez ňu, aby jej otvoril dvere. „Zmizni.“

Aj keď sa už vzdŕaľovala smerom k fakulte, neuniklo jej, že Erik stále sedí v aute. Bolo jeho kanceláriou – mohol v ňom riešiť obchody a zároveň zostať ukrytý pred zrakmi okolia.

moderné romány

A že sa klient zo včerajška, ten čudák, vyparil skôr, než by sa jej vôbec dotkol, Erik ani len netušil.

Fajn, že netušil.

Nemusel vedieť nič o divných otázkach. Ani o peniazoch, ktoré jej včera večer vtlačil do dlane.

Mala právo zatajiť ich.

Sám klient jej predsa odporučil, aby sa nepriznala.

A tak len splnila prianie zákazníka.

Cudzinca.

Čudáka.

Klienta.

Na ramenách jej sedel ťaživý pocit. Tušila, že sa ho dnes už nezbaví.

Hlavu vtiahla do hrubého goliera svetra.

Kapitola 2

„Fakt je zima. Prečo sedíme vonku?“

Blanche horeli líca a možno ani celkom nevnímala, čo sa jej Eva snaží povedať. Nezдалo sa, že by jej bolo chladno. Na tvári sa jej pohrával nežný, omámený úsmev, doplnený cigaretou, čo jej voľne visela z pier.

„Poďme už dnu,“ poprosila Eva znovu, pričom očami blysla k reštaurácii za ich chrbtami. Všetci, čo majú rozum, ostali vo vnútri. Blanche sa však naďalej neponáhľala odísť a ešte pohodlnejšie sa usadila na betónových schodoch. Od ráneho dažďa neboli úplne suché.

„Kašli na to,“ zamietla Blanche Evino domŕzanie. „Tam vnútri je strašný rev. Bolí ma z toho hlava.“

„Hlava ťa nebolí z hluku,“ povedala Eva a zmrznutými prstami odtiahla pohárik Jamesona od kamarátkinej nohy na schodoch.

„Dofrasa, je mi zima,“ otriasla sa Blanche vzápätí. „Začína byť kosa. Cítiš to?“

Eva rezignovane zamrŕčala, prevrátila hlavu k nočnému nebu a dlhý svet si tesnejšie obrútila okolo tela.

„Neber mi to,“ protestovala Blanche. Znovu uchopila pohárik, zakrútila hnedou tekutinou a položila si ho na koleno. „Radšej dávaj bacha, nech sa tu neobjaví ten primitív. Ak zbadá, že som vonku, rovno ma zahluší.“

„Erik na takéto akcie nechodí,“ upokojila ju Eva. „Prečo by sa sem dovalil práve dnes? Je pondelok, jedenásť hodín. A navyše, on je príliš uhladený pre taký pajzel.“

„Čert nikdy nespí,“ šomrala Blanche do cigarety. „Čert sliedi.“

„Tak prečo si mu natárala, že si odcestovala? A pritom sa vkuse obšmietaš okolo, ani si nedávaš pozor. Zázrak, že ťa ešte nenačapal. Keby si mala rozum, aspoň na tento týždeň by si niekam zmizla.“

„Chcela som mať od neho pokoj,“ vysvetľovala Blanche. „Aspoň na týždeň. Proste iba pauzu. Chodí mi stále za riťou. V poslednej dobe si myslí, že budem mať nohy rozťahnuté štyrikrát za deň. A s úsmevom,“ zaškerila sa ako Joker a stišila hlas. „A pritom... všimla si si, ako sa za mnou pachtí? Dobré, že si chlapec neposlintá golier na košeli, keď ma vidí.“

„Erik je chuj,“ zašomrala Eva a viac už nič. Možno preto, že Erik sa pachtil za každou, čo oňho zavadila pohľadom. Zavoňal sukňu a medzi nohami mu povstala vľajka. Razom mu vyšumelo z hlavy, čo je jeho úlohou. Úsilie udržať si odstup od báb, ktorým zháňal klientov, inkasovalo fatálne prehry v boji s jeho prirodzenosťou. Aj Eva si občas všimla nevhodný záujem zo strany Erika a jeho dvojzmyselné narážky ju uvádzali do rozpakov. Rozčuľovali ju.

Blanche si opäť sŕkla zo svojho pohárika a kolená, stisnuté v tesných džínsoch, pritiahla k sebe. Vánok jej z pleca sfúkol lesklé ryšavé pramene.

Lahko priťahovala pánske pohľady, o tom nebolo pochyb. Nevynikala výškou, dokonca by ju sotvakto nazval štíhlou, elegantnou, decentnou alebo ladnou. Ak by raz niekomu dovolila prestrieľať si bojové pole až k nej, viac by ju nenechal odísť. Snáď iba samotná Blanche netušila, ako svoje prednosti skrotiť a využiť na správny účel. Nedávala šancu. Najprv stínala hlavy, až potom kládla otázky. V samote napokon hľadala skapínajúcu korisť bez túžby bojovať, bez záujmu a bez budúcnosti. Chytala sa labilných stebielok trávy, ktoré sa občas rozkolísali vo vetre okolo nej. Jednou z tých odhnutých tráv bol aj Erik.

Tupý vylízaný grázol.

Eva sa s ňou nechcela škriepiť, radšej našla spôsob, ako z témy bez ujmy vyklíznúť.

„Musela som za teba vziať upratovanie bytu,“ prehodila.

„Sorry,“ zatiahla Blanche. „Ved' nie si ani na rade. Prečo si si to nezačala účtovať? Erik je jeden hajzel. Obabreť a, ak sa nebrániš.“

„Jasné, že som si vypýtala peniaze. Nie som na gumičke.“

„To je dobré, Evi. Tak treba naňho,“ prikyvovala Blanche. „Dobre si spravila. A kedy si s ním vlastne bola?“

„Dnes ráno. V aute pred fakultou.“

Blanche vycedila zvyšok svetlohnedej tekutiny z pohárika a poriadne si potiahla z cigarety.

„Aká zvláštna príchuť, keď sa to zmieša,“ zamľaskala slastne pomedzi dym. „Chutí mi to spolu. Presne takto to má sexy chuť.“

Eva sa tiež natiahla za balíčkom cigariet. Len čo vydýchla do vlhkého nočného vzduchu, po tele sa jej rozbehli zimomriavky uvoľnenia.

„Mám takú otázku,“ odhodlala sa prehovoriť a ešte raz si potiahla z cigarety. „Stalo sa ti už, že by si to s tebou niekto... no... rozmyslel?“

„Čo rozmyslel? Ako rozmyslel? Kto?“

Eva sa ešte viac priblížila ku kamoške a pokračovala tichšie.

„Prišiel za mnou včera večer na byt jeden chlap. Asi niekto zo školy. Iba hádam, pretože tvrdil, že ma pozná a také tie sprostosti. Potom začal o nezmysloch. Či to robím prvý raz a tak... Pýtal sa ma, overoval si, čo si ku mne smie dovoliť.“

„Preboha,“ zachichotala sa Blanche.

„Tak som mu naznačila, aby nestrácal čas, len nech ide na vec. Nechcelo sa mi s ním baviť. A vtedy... No proste... Tresk! Odrazu len buchli dvere. Ticho. A bol preč.“

„Čože?“ Blanche stále prstom krúžila po prázdnom poháriku od whisky a plecيا sa jej začali natriasať smiechom.

„Nič nebolo?“

„Vôbec nič.“

„Akože zdrhol? Čo to podľa teba znamenalo? Myslíš, že na teba stratil chuť?“

„Nestratil na mňa chuť. Vyzerala som dobre. Naozaj.“

„Prišiel. Prezrel si ťa. Rozprával sa s tebou. A hneď nato sa zvrtol a vypadol.“

„Dal mi peniaze, než sa stratil.“

„Tak to by som brala. Fakt,“ zhodnotila Blanche. „Erik by nám mohol častejšie dohodiť takého gavaliera. Zaplat' a zmizni. A pojeb sa sám. Nie ako to tlsté prasa, čo za mnou poslal minule. Fučal ako parný hrniec a, prisahám ti, že na mňa z neho po celý čas kvapkala slanina. Ježiši. Bravčový špek. Môžem byť rada, že som vyviazla bez ekzému. Pýtala si sa vôbec, kto to bol?“

„Vieš, že by mi to Erik aj tak nepovedal,“ odvetila Eva.

„Opýtať si sa mohla. Celkom by ma zaujímalo, čo za čudáka zaplatí za sex a potom si ho vyhoní doma v deckej,“ Blanche v ústach zovrela konček cigarety. „Nejaká divná úchylka. Nikdy nevieš, na koho natrafiš.“

Hudba z reštaurácie znela tlmene. K dievčatám prenikla iba vtedy, keď sa čas od času otvorili dvere. Poniektorí už odchádzali, zajtra ich čakal utorkový rozvrh. Eva studenými prstami zamyslene poklopala po končeku cigarety. Popolček sa niesol nočným vánkom a jemne dopadal na betón.

„Nad čím zas dumeš?“ Blanchin hlas prerušil jej myšlienky.

„Nad ničím,“ odvetila ticho. „Zajtra po škole skočím upratať byt.“

Blanche zakláňala hlavu, vyfukovala dym dohora. Líca jej v tme bordoveli. Krátko potriasla vlasmi, akoby chcela dovoliť jej úvahám zapadnúť na správne miesto. V dnešnú

noc, rovnako ako včera, oblohu zatiahol tmavý vlhký opar a ukryl všetky hviezdy.

„Evi? Ser na to. Ja presne viem, čo ti zase behá hlavou.“

Eva nezdvihla zrak, len zamyslene kreslila ohorkom tenkú čiaru do betónu.

„Nie. Ale vážne. Vyser sa na to,“ zopakovala Blanche. „Tu to žije! Si v meste, kde to žije. Počuješ? Uvedom si, že si na správnom mieste.“

„Viem.“

„Čo chceš? Makat' ako pokladníčka? Alebo v reštike? A riešiť školu popri brigáde?“

„A čo mám? Zmieriť sa s tým, že som odkázaná na tento hnus?“ zamrmlala Eva.

„Dívaš sa na to celkom nesprávne,“ Blanche hovorila pomaly, nemotorne, zrejme v sebe práve vydolovala vážnu filozofickú myšlienku. „Veď ty predsa nie si jedna z tých, čo chodia na výšku, len aby mali hocijakú sprostú školu. Vieš, čo chceš, až ju dokončíš a páli ti to. A ty ju dokončíš. My obe. Už si si všimla, že veci nechodia samy od seba. Čo je na tom? Nebuď hlúpa.“

„Nie som hlúpa. Len som si možno niečo predstavovala inak.“

„Jasné,“ vyhrkla Blanche. „... že budeš sedieť po večeroch na izbe s Andreou a žuť rožky s nátierkou.“

„Andrea rožky neje. Ani nátierky. Vraj obsahujú nejakú vec. A potom ešte nejakú ďalšiu vec. Polynenasýtené tuky, či čo.“

„Hej,“ zašomrala Blanche. „Myslíš, že ja som horela orgazmom, keď na mňa kvapkalo sadlo z toho prasaťa?“

„Veď o to ide. Ako si povedala. Nikdy nevieš, na koho natrafiš.“

„Pozri,“ Blanche si opäť dopriala čas na svoju myšlienku. „Stalo sa mi to už raz na strednej, na kamoškinej oslave. Opila som sa prvýkrát v živote. A ostala som totálne ožratá s jedným prasaťom sama. Je to vždy rovnaké. Spraví, čo má, a vypadne. Desať minút a je po všetkom. Pri troche šťastia sú to dve minúty,“ zasmiala sa pripito. „Rozdiel je iba v prachoch. Vtedy to bolo za dvacku, teraz sa cáluje lepšie. Zaťat' zuby a ideš.“

„Hej. Asi je to tak.“

„Prvý raz som sebestačná,“ Blanche čoraz častejšie zakláňala hlavu dozadu a vdychovala do seba vlhký nočný vzduch. Ryšavé vlasy sa jej aj za chladnej noci lepili na krk. Zamrčala.

„Erik je na teba mierny. Zďaleka nemakáš toľko, koľko ja. Rozpusti si ten upätý cop a je z teba čertica.“

„Dobre. Chápem ťa,“ ukončila Eva debatu a pošúchala si studené kolená. „Pôjdeme zaplatiť a potom ťa dopravím domov.“

„V pohode, Evi, rozchodím to. Ale je mi fakt blbo.“

„Hej, vidím, že rozchodíš.“

Blanche uhasila cigaretu o schodík a zabalansovala na jeho okraji. Skôr než kamoškinej ruky, sa ale zachytila zábradlia.

„Skočím súrne na záchod,“ oznámila. „Choď k baru. A potom sa vyrovnáme.“

V najtmavšom kúte reštaurácie, v poloprázdnom boxe, sa ešte zabávala skupina spolužiakov. Dievčatá zrejme po-

riadne dlho vysedávali vonku, pretože podnik sa už takmer vyprázdnil. Blanche sa opäť zatackala a zachytila sa steny. V tej chvíli Eva znervóznela a začala uvažovať, akým spôsobom kamarátku dostane domov.

„Pôjdem zaplatiť,“ prehovorila dôrazne. „Stretneme sa tu. Okej? Chod' na záchod a potom ma počkáš. Tu.“

„Hovor normálne, bože. Nie som dementná,“ bľabotala Blanche.

Dnešný večer zd'aleka neskončil. Eva si nervózne prehrabla vlasy a spomenula si na spolubývajúcu Andreu, ktorá sa včera nečakane dovalila na internát. Už teraz si mohla začať nacvičovať, ako sa po špičkách prešmykne tmou až k posteli.

Iba nerozdráždiť tigra.

Zaplatila, stihla zavolať aj taxík, no Blanche sa ani po hodnej chvíli neobjavila na dohodnutom mieste pri toaletách. Eva vykukla von pred reštauráciu. Pochybovala však, že by sa pripitá kamoška dokázala sama potácať dole po schodoch.

Vonku trochu mrzlo. S neprijemným tušením sa Eva vydala k toaletám. Čo ak si Blanche, opantaná teplom reštaurácie, zložila unavenú hlavu na záchodovú misu a pokojne sa preniesla do ríše snov?

Bezstarostnosť večera sa vytrácala.

Taxík už čakal na parkovisku, ale Blanche nebolo. Eva sa práve chystala vpáliť do kabíniek na toalete, keď jej akási postava zatarasila cestu. Vrazila do nej a takmer by bola zletela na zadok, ak by ju ten chlap nezdrapil za pás a nezabránil jej spadnúť.

„Kriste,“ zjojkla a vystrela pred seba dlane. „Moja vina. Sorry. Prepáčte.“

Keď chcela ustúpiť, cudzie telo si ju pritiahlo k sebe.

„Pardon. Smiem prejsť?“ zopakovala.

Skúsila vyklíznuť, no neúspešne. Pevná dlaň ju objala a pritlačila k stene.

Šokom ustrnula. Pritisnutá na cudzom tele zatajila dych a vystrašenými očami zbadala tvár svetlovlasého chalana a jeho biele tričko. Panika jej búšila v hlave, pulzovala v ušiach.

„Hej!“ skúšala znovu a znovu odsotiť jeho ruky. „Čo to... Čo robíš?“

Nereagoval.

„Necháš ma prejsť? Pusti!“

Nenechal. Čosi nezrozumiteľné zamumlal. Možno sa aj zapotácal, asi bol opitý. A vtom ju schytil a začal ňou lomcovať smerom k pánskym toaletám.

„Nechaj ma! Pusti ma!“ zvrieskla. „Pusti ma! Hej! Pomoc!“

„Eva,“ zachrapčal za ňou hlas.

Blanche sa opierala o múr, keď sa Eva prudko zvrtila.

„Čo robíš? Vypadnime odtiaľ. Chcem spať,“ zaševalila Blanche.

„Kde si trčala?“ skríkla Eva. Jej srdce ešte dobiehalo maratón. No len čo sa zvrtila, po chalanovi v bielom tričku neostalo ani stopy.